

Kunigaikštis ba ateitėis

Liocė tujau po Žuoliniu pajota, ka baigas vasara, so anou ė katėna deinas nomūs – reks viel ėtė i muokīkla. Muokīklas kaimė nabova. Dieltuo mergėlėkė toriejė gīventė ont gaspadas pri ciuocelės, mamas senuolė seserėis. Ana už pamaldoma, gīvenėma skaisťibie Viešpats davė ilga omžėlė. Liocė niekap naitėka ta duora muoterėškė. Tonkė už visuokės zbėtkas gaudava kriesloka ė rīkštelė atsėneštė, vo paskiau, ašaruom springdama, rīkštelė ė ciuocės ronkelė pabočioutė. Daugiausė anuos kailis kėntiejė už malagīstės. Nabūtu bovė tū malagīstiu, je na paliepė. Pas ciuocelė daug kas ont gaspadas bova gīvenes. Kažė kas paliepė palėka daugībė kningu. Liocė kor bovosė kor nabovosė vės kabaruojies i paliepė ė skaitė skaitė skaitė. Vo je naskaitė, ta mėslėjė aple dailiausius paluocius, mondrės patruovas, dailės soknelės, skrīblios so kaspėno, šuokius, mozėka. Par tas kningas anon kap kuoks šėšos apjiemė. Būriou sava geruoka vīriesniu posesėriu, katruos tonkė atėdava pas ciuocelė pripasakuodava tuokiu vieju, ka nie žmogou pasakītė nagalė. Tuoms ė palūpė atkrėsdava basėklausont. Sosėsies ont kalvelės ė vėsas apsalosės klausīsas aple pilalės panelės nalaiminga meilė, kap tievū bova imesta i puožemius ėr mērė ėš ėlgesė, priš mėrtė prakeikė pėlė. Vo ta nugarmiejė ė gėlībės. Kapėnies anuoms paruodīdava konėgaikštė ba praeitėis tievū kapus. Mergės klausīdavuos, ė sokrotietė bėjuodamas, tik pasakuojėmou pasėbėngos, susėgiesdava, ka tuokes pliompalās čiut napatėkieje. Liocė būdava paskūsta ė beržėnė kuošė nu pruota suskīstiejėma gīduoma.

Mama nabardava ož malagīstės. Tik atsėdūsiedava: „Nabūs ėš tavės ūkėninkės. Tavė i muokslus lėstė rekietu, tik tėtis nasotėks. Nuorietiau, ka būtomi panašė ė panelė muokituojė Liocijė. Vakščiutomė so skrīblio ė parasuodninko. Anuos ė varda tau daviau.“

Ton vasara Liocės mintės pasėsoka da kėtėp: „Juk knīnguo konėgaikštis ba praeitėis susėrada paprasta mergelė. Vo je tėp ė kaima ožklīsto konėgaikštės. Vo je pasakīto: ėtam so monėm, tik to vėina gali mon pagelbietė, nuveso tėn, kor nie cuocės, nie rīkštės nabus.“ Tuos mėslės nadavė ramībės, zīzė ė zėngė po galva, varė ėš nomū, vertė slonkiuotė kap dūšė ba veitas. Ana didelė prijunka prė vėina takioka par bėndra kaima ganīkla, geruokā beržokās apaugosė.

Sobatuo, jau po Žuolėniu, Liocė sosėgalvuojė pasėdairītė po bėndra ganīkla – rasiet grībā pasėruodė. Ne, vasara pasėtaikė sausa, nalīnontė – nabova nie šongrībiu. Ana atsėsieda ont kelmoka. Ė, vo dienau, baatėtos konėgaikštis. Liocė anon pamačiusė pradiuo parsėgonda: „Rasiek nu tū kningu ė tėkra nagerā daruos“. Ana užsėmerkė, viel atsėmerkė – napradinga.

– Tas znuočėj ka tėkros, – pamėslėjė. – Alė rėkt-vo-rėkt tas pats. Išbalės, joudās plaukās, ėjė naskobiedams: so reikalo žmuonės tėp nėt. Je dar tėp viepsuoso, ons pamatīs morzėna

nažutkelē, kleckēna kvartūga., – sosēzgrēba mergēlēkē ē pasēkavuojē ož krūma. Konēgaikštis ējē ē nuejē.

Po kēik laika vēsos kaims sojoda: razbaininka Juocko sogava, razbaininka Juocko sogava. Vēsē ējē i miestalē išvežama Juockaus paveizietē. Jergutaliau, Liocē pažēna sava konēgaikštē. Ons bova išblīškēs ana dar baltesnē. Šērdēs nukrēta ē kolnēs, gerklie užstrēga kamoulīs. Anuos konēgaikštēs lēda paskotēnēs dēinelēs. Je būto galiejusē, ana būto vēsas anuo kaltēs ē vēsas karuonēs prisējiemosi. Ton deina ana soprāta, ka na vaks babier, vaikīstē pabiega sīkio so vāsara.

Ak, to jenau, jaunīstē so sava viejēs mediū galūnies nasikeit so metās: tep pat šērdei nadoud ramībēs tēik mona mamas laikās, tēik dabarčious.